

Р Е Ш Е Н И Е

№146

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

гр. Перник, 03 април 2012 г.

Административен съд - Перник, касационен състав, в публично съдебно заседание на двадесет и осми март, две хиляди и дванадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ИГНАТ ГЕОРГИЕВ
ЧЛЕНОВЕ: СТЕФАН СТАНЧЕВ
 ЕМИЛИЯ ИВАНОВА

при секретаря Е.В. и в присъствието на представител на Окръжна прокуратура - Перник, прокурор Стефанова, като разгледа докладваното от съдия Георгиев КНАХД №118 по описа за 2012 година на Административен съд - Перник, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във връзка с чл. 63. ал. 1, изр. 2 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от „Конфиенс“ ЕООД, гр. София против решение №7 от 06.02.2012 г. на Районен съд - Радомир, постановено по НАХД №591 по описа на съда за 2011 г.

С атакуваното решение е изменено наказателно постановление №23-2302400/19.05.2011 г. на Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ - Софийска област, издадено срещу касационния жалбоподател, в качество „работодател“, за нарушение по чл. 63, ал. 2 от Кодекса на труда (КТ), като наложеното на основание чл. 414, ал. 3 от КТ административно наказание „имуществена санкция“ е намалено от 2000 (две хиляди) лв. на 1500 (хиляда и петстотин) лв.

В жалбата се твърди, че с решението си районният съд е приложил неправилно материалния закон, поради отказ да измени процесното наказателно постановление, като наложи наказание по реда на чл. 415в от КТ предвид маловажност на извършеното от жалбоподателя нарушение и поради наличие на предпоставките по чл. 415 в от КТ за това.

Касационният жалбоподател „Конфиенс“ ЕООД, гр. София, в съдебно заседание се представлява от адв. Сотиров, като заявява, че поддържа жалбата.

Ответникът по жалбата, Дирекция „Инспекция по труда“ - Софийска област не се явява, не се представлява и не заявява становище по жалбата.

Окръжна прокуратура - Перник, чрез прокурор Стефанова, дава заключение, че жалбата е неоснователна и атакуваното решение като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено.

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в срок и от страна в административнонаказателното производство, поради което се дължи нейното разглеждане по същество. Пред настоящата инстанция страните не са представили нови писмени доказателства в подкрепа на твърденията си.

Административен съд - Перник, като разгледа делото по реда на чл. 217 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) и прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, намира за установено от правна страна, въз основа на фактическите заключения на първата инстанция, следното:

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Районен съд - Радомир е възприел фактическите обстоятелства по делото въз основа на данните, внесени чрез представените и събрани пред него писмени и гласни доказателства. Въз основа на тях е приел за установено от фактическа страна, че на 08.03.2011 г. при извършвана проверка по спазване на трудовото законодателство от контролни органи на Дирекция „ИТ“ Софийска област, в обект - магазин за детски стоки в гр. Радомир, стопанисван от жалбоподателя, същия, в качество „работодател“, е допуснал до работа като „продавач“ лицето Румяна Борисова Георгиева преди да и е предоставил заверено от ТД на НАП копие от уведомлението по чл. 63, ал. 2 от КТ за сключения между страните трудов договор. Действията на контролните органи са обективирани в протокол. За така установеното нарушение на 11.03.2011 г. на работодателя - нарушител е съставен АУАН, въз основа на който е издадено процесното НП.

При така установеното от фактическа страна Районен съд - Радомир е приел от правна такава, че производството по административно наказване е протекло без допуснати съществени процесуални нарушения, които да основание за отмяна на процесуално основание, тъй като актът за установяване на административно нарушение и издаденото въз основа на него НП са издадени от компетентни органи и съставени при спазване изискванията за съдържание по чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН.

При разглеждането на спора в неговото същество от първата съдебна инстанция, въз основа на събраните в хода на съдебното следствие писмени и гласни доказателства, нарушението е прието за безспорно установено и доказано, както и извършено именно от лицето, посочено за нарушител.

Относно размера на наложеното административно наказание районният съдия е намерил същото за несправедливо определено в завишен размер, без административнонаказващия орган да е съобразил решението си с нормите на чл. 12 и чл. 27 от ЗАНН предвид тежестта на нарушението и фактът, че не са налице отегчаващи отговорността обстоятелства, които да са основание за налагане на наказание над законоустановения минимум. Поради тези си изводи районният съд е приел наказанието за несправедливо завишено, и на това основание е изменил процесното НП по отношение размера на наложеното с него наказание, като е намалил същото в размер на минимума

предвиден за същото нарушение в стойност на 1500 (хиляда и петстотин) лв.

Настоящият съд споделя изцяло позицията на първата инстанция и в този смисъл смята решението за правилно.

Оплакванията на жалбоподателя във връзка с отказа на районния съд да измени наказателното постановление, като наложи наказание по реда на чл. 415в от КТ касационният съд не смята за основателни. Правилно е решението на районния съдия, да намали размера на административното наказание в размер на минимума по чл. 414, ал. 3 от КТ, а не да приложи чл. 415в от КТ с оглед обстоятелствата по делото. За да се породи за касационната инстанция правомощието да измени атакувания съдебен акт на основание несправедливост на наложеното административно наказание е необходимо да се установи, че същото, по вид и размер, очевидно не съответства на обществената опасност на деянието, както и на смекчаващите и отегчаващи отговорността обстоятелства, а и на целите по чл. 12 от ЗАНН. В случая първата съдебна инстанция се е съобразила с факта на първо нарушение на трудовото законодателство от страна на жалбоподателя, както и с липсата на други доказателства за наличие на отегчаващи отговорността обстоятелства. Така изложените мотиви по отношение размера и основанията за налагане на наказанието настоящият съдебен състав счита за съобразени с всички обстоятелства по делото и със събрания доказателствен материал, както и съобразени с вида на безспорно установеното и вменено на жалбоподателя нарушение на трудовото законодателство. Що се отнася до решението на първоинстанционния съд да не приложи привилегирования ред за административно наказване определен в чл. 415в от КТ настоящата инстанция споделя преценката и в това отношение, тъй като не са налице основания за отдаване на по-голяма тежест на смекчаващите обстоятелства и определяне на по-малък по размер наказанието. Още повече като се има предвид, че при отхвърлено уведомление от ТД на НАП работодателят не е положил усилия за незабавно отстраняване на нередовностите и ново уведомяване, като отделен е и фактът за продължителността на периода от сключване на трудовия договор, в който уведомление не е било правено въобще. Касационния съд не смята, че в случая са били и са налице предпоставките по чл. 415в от КТ, които във всеки отделен случай следва да са факт и в кумулация. Правилото на чл. 415в от КТ предвижда за нарушение по КТ, което е отстранено веднага след установяването му и от деянието не са произтекли вредни последици за работници или служители работодателят да бъде наказан с имуществена санкция в занижени размери. В настоящия случай нито са налице данни за нарушението да е отстранено веднага след установяването му, нито са налице безспорни доказателства, че за работника да не са произтекли вредни последици. От представените по делото доказателства не е „видно“, както се твърди в жалбата, лицето да е осигурявано за

всички осигурителни случаи и за всички месеци на факта на съществуване на необявеното трудово правоотношение.

Предвид гореизложеното, както въз основа на извършената служебна проверка на атакувания съдебен акт по реда на чл. 218, ал. 2 от ЗАНН, настоящата инстанция намира, че касационната жалба е неоснователна и решението на Районен съд – Радомир, като правилно, законосъобразно, валидно, допустимо и съответно на материалния закон следва да бъде оставено в сила.

По тези съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК Административен съд – Перник

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение №7 от 06.02.2012 г. на Районен съд – Радомир, постановено по НАХД №591 по описа на съда за 2011 г., с което е изменено наказателно постановление №23-2302400/19.05.2011 г. на Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ – Софийска област, издадено срещу „Конфиенс“ ЕООД, гр. в качество „работодател“, за нарушение по чл. 63, ал. 2 от Кодекса на труда (КТ), като наложеното на основание чл. 414, ал. 3 от КТ административно наказание „имуществена санкция“ е намалено от 2000 (две хиляди) лв. на 1500 (хиляда и петстотин) лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: /П/

ЧЛЕНОВЕ: 1./П/

2./П/